

Egon Öjvind Bogge Öhman

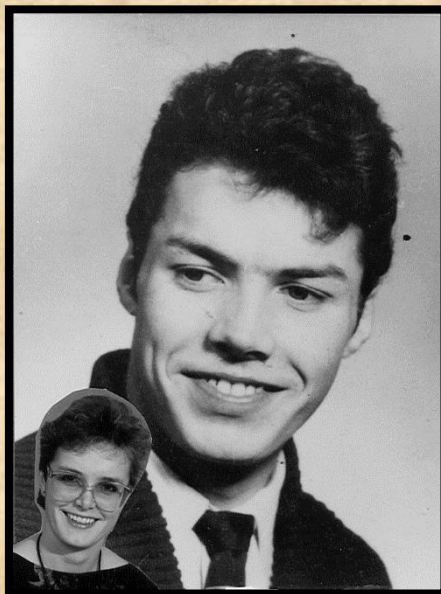
Det är svårt att beskriva en människa som man aldrig har träffat men ändå är så intimt bunden vid; att beskriva min egen far utifrån enbart hörsägen och andrahands källor som kanske inte ens är riktiga, är det jag nu försöker göra.

Jag var 34 år gammal när jag tog mod till mig att kontakta min biologiska familj i Gällivare- Malmberget. Min pappa Öjvind hade då varit död i över 18 år, men min mamma levde, och det gjorde också Öjvinds bror - Östen Öhman och hans fru Maj-Britt, som bodde i Malmberget. En kall höstkväll 1991 fick jag en inbjudan om att komma hem till Östen och Maj-Britt i deras hem i Malmberget.

Östen Öhman i stugan i Jutsa 1995.

Jag blev varmt mottagen i Östens hem, där jag också fick träffa min faster Maine Stenström. Det blev ett mycket känslomt möte och alla tyckte att jag var så lik Öjvind till utseendet, vilket man ju kan se på bilden nedan.

Östen gav mig (förutom massor av kärlek) även två snidade träfigurer som Öjvind hade gjort, samt ett antal helt ovärderliga fotografier från Öjvinds ungdomstid, en del av dem från "Jutsa" (Jutsajaure) där min farmors föräldrar varit bosatta och där Öjvind också hade bott under olika perioder av sitt liv.

Östen, Maj-Britt och Maine beskrev min pappa: som en godhjärtad människa som varit ödmjuk, varm och omtyckt av de flesta som han kom i beröring med. Självklart var dessa beskrivningar av Öjvind väldigt "partiska" och sedda utifrån deras egen längtan och saknad efter honom; det är ju oftast de fina minnena vi vill behålla av dem vi älskat och förlorat.

Varm i hjärtat återvände jag hem från min mycket känslosamma resa till de hemtrakter där jag var född och där största delen av min biologiska släkt bodde. Jag hade fått med mig två bilder av mina pappa: den ena bilden var den som jag kunde identifiera mig vid, den andra bilden var "suddig" och helt främmande för mig.

Barndom och uppväxt

Öjvind föddes den 5 oktober 1937 i Gällivare och dödförklarades den 30 juni 1973 i Gällivare.

371005-8912		ÖMAN, EGON ÖJVIN		DÖDSBO		Uppsal i förarb	
BERGMANSG 32		97100MALMBERGET		TRÄSNID		7328	
Civ st		Dag för civilst ändring		Fam ställn		Samlhörighet	
S		730630		D		25 MALMBERGET	
Pens förh kod		Civilförsv är		Vplf		SPVMVS Vap Ymp	
0		3					
Nat/Sv medb är		Ej sv k är		Födelsehemort Län Församling		Omyr	
				25 MALMBERGET			
Männskriven		År		Län		Komm	
71		25		10		04	
70		25		23		06	
Förs		Distr		Fastighetsnr		Reg län	
03		72292		25			
05		11493					
MÅLMBERGET		RUTAN 3		Personavi		A 32	
Församling		Fastighet		Mott			

Gällivare tingsrätts arkiv, Uppgifter om dödsfall, SE/HLA/1040219/F/F I/8 (1971-1991), bildid: 20021047_00359

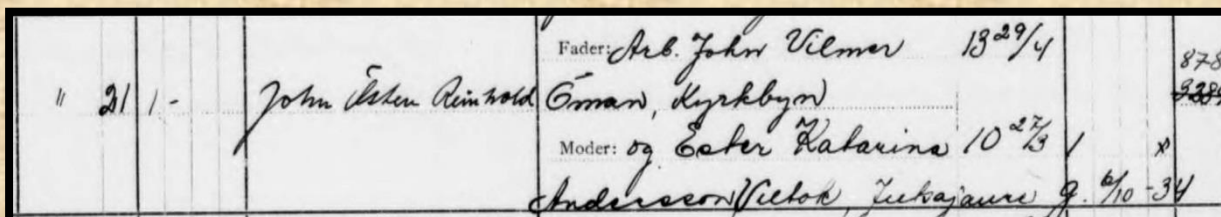
Han föddes som son nummer två i min farmors äktenskap med min farfar John Vilmar Öhman. Min farfar och farmor gifte sig 6 oktober 1934 och skilde sig i slutet av 1941.

Min farmor Ester Katarina, "flyttade hem" från Malmberget till sina föräldrar i Jutsajaure den 29 december 1928, och där var hon skriven fram till giftermålet 1934. Hon bodde dock tillsammans med sin syster i Malmberget innan barnen föddes.

Min vackra farmor Ester Katarina Andersson-Viltok.

När min pappas äldre bror föddes den 21 juni 1934 hade paret inte gift sig ännu; John Vilmar var bosatt i kyrkbyn och Ester Katarina var skriven i Jutsajaure.

Gällivare kyrkoarkiv, Födelse- och dopböcker, SE/HLA/1010055/C I/16 (1930-1938), bildid: A0062764_00303

I samma veva som de gifte sig verkar de ha flyttat ihop i Gällivare, där de bodde fram till den 12 december 1936 då de flyttade till Malmberget. Möjligen levde de som ett par tillsammans med barnen fram till dess de skilde sig 1941.

Förutom de barn som Ester fick med John Vilmar hade hon även en son sedan tidigare: Erik Sivert, född den 9 mars 1931. Den sonen fick hon med Stig Gudmund Lundberg född den 3 november 1909 i Boden. Erik Sivert bodde också tillsammans med sina två bröder under perioden då Ester var gift med John Vilmar.

Min farbror Östen Öhman berättade att han fick uppleva en mycket tuff och jobbig uppväxt; under olika perioder var Östen fosterhemsplacerade i olika hem där han fick mycket stryk och blev illa behandlade. Ibland fick de även bo hos sin mormor och morfar i Jutsajaure, vilket säkert var både på gott och ont. Ester tog själv hand om två av sina pojkar: Öjvind och hans lillebror Ulf som föddes 29 januari 1939; hans far hette: Arne Viklund, född 7 december 1906 i Sävast i Boden. Öjvind och Ulf tillbringade största delen av

sin uppväxt i Jutsa hos sina morföräldrar, då Ester arbetade i Gällivare och Malmberget för att kunna försörja dem.

Den enda (något suddiga) bild jag har av lillebror Ulf Öhman.

När Öjvind var omkring fem år gammal, träffade Ester en ny man, och inledde ett förhållande med honom som kom att bestå i sjutton år. Pojkarna bodde växelvis hos Ester och hennes nya man och i Jutsa hos morföräldrarna. Spriten flödade i de båda hemmen, och småningom blev denna dryck ett vardagligt inslag i pojkarnas liv. Jag tror att de fick en mycket "fri" uppfostran, där de många gånger fick klara sig själva så gott det gick. Öjvind började skolan i "samhället" där han fick bo på internat under veckorna. Min farbror Östen berättade att: efter skolan (han gick sju år i skola) försökte Öjvind få jobb "söderut" vilket inte blev så lyckat. Någon gång i tonåren fick han ett löfte av sin far Vilmar om att han skulle få bo hos honom i Arvidsjaur, samt att han skulle hjälpa Öjvind att få börja på Jägmästar-skolan – en dröm som Öjvind länge hade haft. Men, det fanns andra viljor i Vilmars nya familj, drömmen grusades ganska snabbt när han besökte sin pappa i Arvidsjaur, och ledsen och besviken fick han åka hem igen. Mamma Ester hade lovat att möta honom på tågstationen i Gällivare, men troligen hade hon festat med sina kompisar, för detta glömde hon bort. Hur sorgligt måste detta ha känts, sviken av båda sina föräldrar fick Öjvind med hjälp av en snäll taxichaufför sedan skjuts till sin moster i Malmberget. Han berättade hela historien för henne, och hon i sin tur har berättat hur fruktansvärt besviken Öjvind var på sin pappas svek. Sedan började allt gå nedåt i hans liv...

När Öjvind hade åldern inne blev det dags för lumpen, vilket slutade med att han rymde flera gånger och blev återpassad med polishjälp tillbaka till sitt logement. Hela lumparhistorien slutade med att Öjvind ställdes inför krigsrätt, dömd till 45 dagars arrest och sedan hemförlovning med frisedel. Denna episod var bara början på Öjvinds "brottsliga" bana, och fram till dess han dog 1973 hade han suttit inlåst i fängelset många, många gånger... De brott han begick handlade ofta om: mindre stölder, kopparstöld, bilstöld, tjuvjakt eller hembränning som han lärt sig hemma i Jutsa.

I sin bok "Vildmarksliv i Lapponia" nämner författaren Kurt Kihlberg bl.a. hur livet kunde te sig i Jutsajaure när min pappa växte upp:

"Anekdoterna om Martin Stenström och hans liv är många. En som visste berätta, var vännen Karl Gerhard Pettersson (f 1934) Murjek, som var med vid ett och annat större dryckeslag – en man som inte spottade i glaset när det begav sig. Vi låter 'K-G' som han kallas bland kompisarna dra sig till minnes en dag bland många:

– Efter flera dagars supande hos Signe (född Eriksson 1890-1959) och Pavva Andersson-Viltok (1883-1954) nere vid stationen i Jutsa blev vi en morgon utan mat. Hungriga och utan möjlighet till proviantering blev goda råd snart dyra! På gården fanns sedan gammalt en utmärglad och senig get som till slut blev vår räddning.

– Ni måste ta gammelgeten så vi får oss något kokkött till maten, ropade Signe!

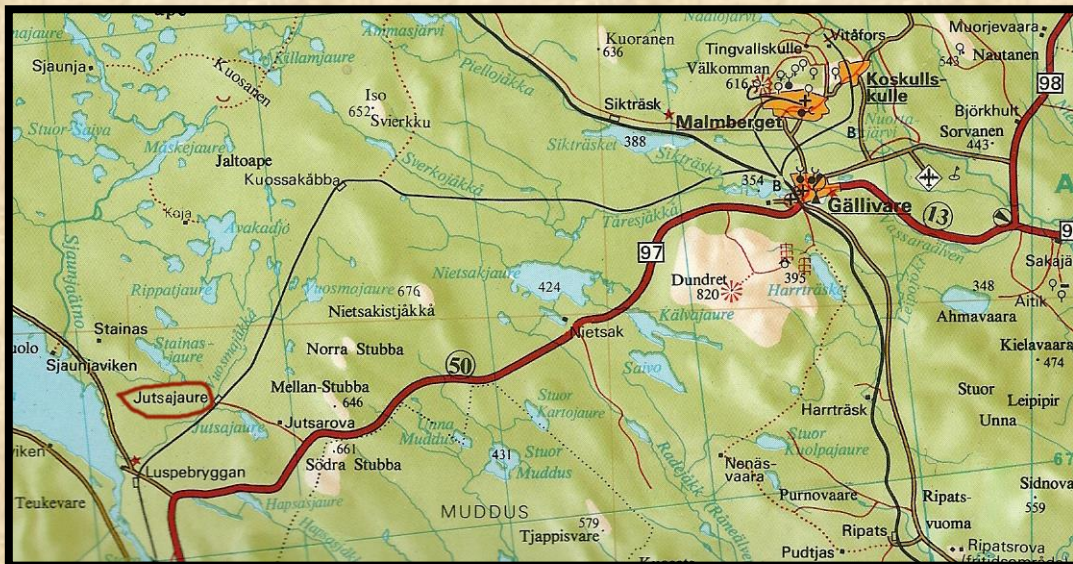
Gösta Söderberg (1911-1988) från Gällivare eller 'Lapp-Gösta' som han kallas bland vännerna, var också med vid supargillet, men höll sig mest inomhus. Men hans feta lapphund strök omkring på gårdstunet och det ville sig inte bättre än att hunddjäveln var framme och högg ett rejält köttstycke från den upp styckade geten.

– Nä nu djälvar i min själ går det för långt! Vi får ta hundsatan också, ropade någon och man högg tag i jycken och slängde upp den på slaktarbänken. Med jägarens yrkesvana händer flåddes och anrättades sedan den feta hundkroppen i lämpliga portioner.

– Jag tror aldrig Signe märkte nån skillnad på hund- eller getkött när anrättningen tillagades. Och alltmedan den stora kastrullen puttrade på spisen och ångan från den kokande grytan steg mot taket, samlades gästerna runt matbordet inför den stundande måltiden.

– 'Lapp-Gösta' han var en sådan där satans 'järv' som alltid högg de finaste och bästa bitarna. Mycket riktigt; så snart grytan var ställd på bordet, 'fiskade' han upp de största och fetaste köttstyckena till en portion som borde ha räckt till tre fullvuxna karlar. Och medan vi andra tuggade på det magra och sega getköttet smorde 'Lapp-Gösta' kråset med de läckraste bitarna ur den stora kitteln.

Efter en timmes dinerande, när alla var mätta och belåtna, plockade Gösta ihop resterna från måltiden, konstaterade glatt och välmående: 'Det här skall hunden få!' Stinn och med ett ljuvligt rapande gick han ut på farstukvisten med matresterna i en stor skål. Och medan vi andra sträckte ut oss för en stunds vila efter maten, hörde vi 'Lapp-Gösta' länge och förgäves vissla och locka efter den hund han just ätit upp..."

Så kunde ett "fylleslag" te sig i Jutsajaure på 1940-talet hos min farmors far och mor, Signe och Paava Andersson Viltok. Deras "livsföring" gick sedan i arv: först till min farmor Ester och sedan vidare till min pappa Öjvind. Alkoholen flödade, och nästlade sig in i de friska barncellernas DNA då min pappa avlades; utan att veta om det, var han redan från sin första tillblivelse redan ett "offer" för den alkoholism som sedan skulle bryta ut allt mer i hans liv ju äldre han blev.

Jag har hört folk berätta om att hembränningsapparaterna gick varma i Jutsa; spriten tillverkades dels för eget bruk och behov, men även till försäljning så att man kunde få in någon stackars krona till hushållet, eller kunde "byta" sig till mat eller andra livsnödvändigheter. Min farmors far och mor – Signe och Paava – var mer eller mindre alkoholister, liksom min farmor Ester och sedan även min pappa Öjvind. Många av de brottsliga företeelser som min pappa dömdes för, hade nog sitt upphov i alkoholen.

Livet i Jutsajaure för två små pojkar var säkert väldigt fritt, spännande och omväxlande. På somrarna fick de med all säkerhet följa med sin morfar när han fiskade på sjön; de fick lära sig allt som morfadern kunde om tjuvjakt på älg och annat vilt i skogarna omkring Jutsa. De fick också lära sig hur man gjorde när man brände hembränt - en fantastisk lärdom för unga pojkar som genom att iaktta de äldre försökte hitta en egen identitet som passade in i vardagsbilden i det liv de levde - de visst ju inget annat... Jag tror inte att det saknades mat på bordet hos Signe och Paava, men det som pojkarna nog mest saknade var en varm famn att krypa upp i, att finna tröst och att känna sig trygg och omhändertagen hos någon. Det hade fostrats många barn hos familjen Andersson Viltok genom åren som gått, och troligen fanns det inte alltför mycket ork och energi kvar till att även fostra två små barnbarn på ålderns höst.

Jag har under årens lopp fått till mig många berättelser ur min fars liv, och småningom växte det fram en personhistoria som handlade om en ung man med ett rastlöst och oroligt sinne, som inte hade mycket till självkänsla när

han var yngre. Trevande försökte han komma in i gemenskapen hos sina jämnåriga som bodde i MalMBERGET och Gällivare, och där var bland annat "stationen" en värmestuga och mötesplats för många vilsna själar i samhället. Blygsel och osäkerhet gjorde att han många gånger stärkte sin självkänsla med att drick sprit, vilket sedan blev allt vanligare och vanligare ju äldre han blev.

Östen berättade också för mig att Öjvind var något av en "bohem" – en konstnärssjäl med djupa funderingar om livet och tingens existens. Precis som jag själv har - hade även Öjvind - nomadernas" blod i sina ådror. Han älskade lugnet och stillheten i naturen, och sökte sig ofta bort från all kontakt med samhället för att finna sin återhämtning och sin själs ro.

Han var en riktig konstnär! Träsnideriet lärde han sig nog av Martin Stenström (Gällivares mest kända träkonstnär) hemma i Jutsa där Martin var dräng hos Signe och Paava. Han målade även väldigt fina tavlor, som jag synd nog inte har fått se.

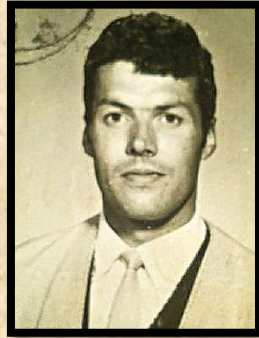

En av de träfigurer jag fick av Östen som Öjvind hade snidat.

Jag skulle vilja sammanfatta min pappas livshistoria med den tanken jag har fått om en mycket trasig och sargad människas kamp för överlevnad. Den lilla pojken som aldrig fick känna sig trygg och älskad blev precis det man kunde vänta sig av honom: en looser – en förlorare, som inte hade kraft nog att ta sig ur sitt missbruk som han så tidigt blev ledsagad in i. Kanske överfördes min farmors missbruk till honom redan i fosterstadiet, precis som man numera vet att missbrukande mödrar ofta föder barn med abstinens efter droger som modern använt under graviditeten. Jag skulle vilja påstå att oddsen för ett kommande friskt och sunt liv togs ifrån honom redan i moderlivet. Föds man sedan med ett överkänsligt sinne in i en mycket tuff miljö och in i ett dysfunktionellt leverne, är nog risken stor för att man skall få väldiga problem i framtiden.

Öjvinds barn

Min pappa var en väldigt snygg karl, och det skulle inte förvåna mig om det finns eller har funnits en hel del kvinnor i Gällivare-Malmberget som blivit kära i honom någon gång under hans korta levnadstid. Troligen tänkte många av dem (vilket vi kvinnor har en tendens att göra) att enbart deras stora kärlek till honom skulle få honom hel och frisk; de skulle minsann vinna över "fröken sprit" och få Öjvind att bli nykterist.

Öjvind i ungdomen bild tillhörande Marina Kristoffersson.

Min mamma, Elsa Engelmark från Liikavaara, var en av dessa kvinnor som trodde hon kunde förändra Öjvind och få honom att stadga sig och bli nykter. När jag med klappande hjärta och stor förväntan skulle besöka min mamma för första gången, ringde jag på hennes dörr och hon öppnade. Det första hon sade när hon fick syn på mig var: -"du är så otroligt lik din pappa"! Hon berättade också att Öjvind var en stor charmör när de träffades, han brukade ibland spela i ett band i Malmberget, och kanske var det där hon såg honom första gången. - "Det var han som ville att vi skulle lämna bort dig för adoption", berättade Elsa - kanske för att lägga över skulden hon själv kände på honom över det som hände efter det jag föddes. Men hon slutade sin berättelse om min pappa med dessa tre meningar, sedan slöt hon sig som en mussla och jag fick inte ur henne ett enda ord till om deras gemensamma historia.

Jag vet inte vad hon fantiserade om när hon var gravid med mig, tänkte hon att de kanske skulle kunna leva tillsammans och vi skulle bli en familj? Hos mig finns oändliga frågor som är, och alltid kommer att bli obesvarade, vad var det som hände? Visste min mamma Elsa om att det fanns en annan kvinna på "bygden" som också var gravid med Öjvinds barn? Det skiljer inte ens två månader mellan mig och min syster Karin Marie, undrar hur Öjvind upplevde detta, att bli far till två barn med två olika kvinnor under en så kort tid?

Öjvind blev småningom far till de tre flickorna nedan; den enda av oss som har minnen av honom från barndomen är nog min lilla syster Marina Katarina. Sorgligt nog träffas vi inte "fysiskt" numera, det finns nog ganska mycket hon skulle kunna tillföra till den här berättelsen om vår pappa, om hon hade lust till det...

Karin Marie, född den 9 augusti 1957.

Birgit Christina, född den 28 september 1957.

Marina Katarina, född den 11 november 1967.

Jag har haft sporadisk kontakt med min yngre syster Marina Katarina från 1992 fram till idag 2018. Numera är vi vänner på facebook, men har inte träffats "fysiskt" sedan mitten av 1990-talet. Vi har dock gjort en oförglömlig resa tillsammans jag och Marina, vi besökte Martin Stenström i Jutsajaure tillsammans, och jag lyckades fotografera både den yttre och inre miljön hos Martin vid sjön Jutsajaure.

Martin och Marina vid vårt besök hos honom hösten 1995.

Marina berättade för mig att: -"uppe på vinden hos Martin, blev jag nog till..." Huset finns inte längre kvar, men spåren efter Martin finns ändå överallt i skog och mark där han vistats i trakterna av Jutsajaure i Gällivare och där hans ande fortfarande svävar lycklig och fri.

Mordet på Öjvind

Efter mitt första mycket omvälvande besök hos min pappas bror Östen i Malmberget 1991, åkte jag nästan direkt till NSD – Norrländska Socialdemokratens tidnings arkiv; Östen hade berättat för mig att min pappa Öjvind blev ihjälslagen 1973, därför antog jag att det fanns gamla tidningsartiklar i NSD arkivet som jag kunde läsa och kanske få kopior av.

”Hittades död efter spritfest låg död hela natten” stod det med stora rubriker i NSD i början av juli 1973, mitt hjärta slog fortare och fortare och min puls blev skyhögt, jag hade funnit det jag letade efter. Med tårarna rullande nedför kinderna och en känsla av en obeskrivlig sorg läste jag den första artikeln om min pappas död.

”Fyllefesten slutar med att en man hittades död. Några korta slag. En 35-årig Gällivarebo segnar ner på golvet. Han blir liggande utan hjälp och lämnas ensam i huset. Den 30-årige man som slagit, åker därifrån. På lördagsmorgonen återvänder han. Mannen är död. 30-åringen ringer polisen. Han anhålls för misshandel, som han också erkänner”.

Det går inte riktigt att beskriva den känsla av sorg jag hade efter det jag läst två artiklar i NSD som handlade om mordet på min pappa. Mest av allt kände jag sorg över att jag aldrig fick träffa honom och lär känna min egen far. Denna sorg bär jag med mig än idag! På mitt skrivbord bredvid min dator finns ett fotografi av honom som jag tittar på varenda dag. Tyst i mina tankar pratar jag med honom om allt möjligt. Trots att vi aldrig fick hålla om varandra känner jag ändå hans famn och hans kramar och den trygga känslan av att: ha hittat hem tillslut.

Det gick några år och min släktforskning fortsatte, och 2011 publicerade jag min forskning på min hemsida: <http://www.webbgallerigotland.se> Och efter detta har superlativen kommit till mig under åren som gått. Jag är så enormt tacksam över den respons jag har fått på min släktforskersida om slakten Andersson-Viltok, folk hör av sig och vill berätta sina historier som berör människor i denna forskning, och det är mycket därigenom jag fått information om min pappa och hans närmast anhöriga.

Det skulle ändå dröja några år innan jag kände mig redo för att rekvirera den dom som fälldes i målet som handlade om min pappas död, och jag kommer här att skriva en förkortad version av denna dom som förkunnades vid Gällivare tingsrätt den 19 oktober 1973 över den man som tog min fars liv. Jag vet att det är många som har undrat över vad det egentligen var som hände med min pappa, och nu ska jag ge svar på dessa frågor.

Innan jag gör detta återger jag min farbror Östens ord som han sade vid mitt besök hos honom 1991: -”Det var jag som fick identifiera Öjvind och hämta hans grejer hos polisen. Om jag inte hade känt igen Öjvinds kläder, hade jag inte kunnat vittna om att det var han. Det fanns ingenting kvar av hans ansikte...” Östen berättade också att förövaren troligen ”hoppat” på Öjvinds bröstorg, sparkat honom otaliga gånger både i ansiktet och på övriga kroppen, samt sedan lämnat honom att dö.

Det hade under en tid legat och grott ett agg mellan Öjvind och förövaren Erik Nilsson om en påstådd stöld av diverse slöjdalster och verktyg från Erik Nilssons far Adolf Nilsson. Erik påstod med all säkerhet att det var Öjvind som stulit från hans far, och detta ville han nu ha klarhet i. Östen berättade också att Öjvind nämnt detta många gånger för honom och att han även trodde att han inom en snar framtid skulle mista livet på grund av detta bråk. Hur rätt fick han inte i sina förningar...

Åklagare var länsåklagare Ingemar Bäärnhielm.

Den tilltalade var Erik Helmer Nilsson 440818-8912 med adressen Porjusvägen i Gällivare.

Advokat var Gregor Hansson Modin från Malmberget.

Domslutet blev:

"Den tilltalade har begått följande brott: 1. Grov misshandel. 2. Grovt vållande till annans död. 3 Misshandel".

Brottspåföljden blev: Fängelse tre (3) år. Påföljden avser även brotten i domen 23. 8. 1971.

Avräkning av häktningstid m.m. Fängelsestraffet skall till en tid av etthundraelva (111) dagar anses verkställt i anstalt.

Erik Nilssons ståndpunkt:

1. Vidgår att han tilldelat Öhman två kraftiga knytnävsslag, det ena i ansiktet, det andra i mellangärdet – bröstet, förnekar annat våld. Påstår att han, innan han slog, själv blivit slagen av Öhman i ansiktet. Medger ansvar för misshandel. Bestrider att denna är grov. Bestridet ansvar för dråp under förnekande av att hans slag orsakat Öhmans död och av att han haft uppsåt att döda. Bestrider jämväl ansvar för vållande till annans död dels under hänvisning till vad han i dråpfrågan gjort gällande om att hans slag icke vållat Öhmans död, dels att han icke haft anledning taga i beräkning att hans slag skulle kunna vålla döden.

Erik Nilsson anhölls 30.6 och häktads 10.7.1973. Under häktningstiden har han genomgått rättspsykiatrisk undersökning, varöver utlåtande avgivits 28.9.1973 av överläkaren vid Statens rättspsykiatriska station i Umeå Eva Johansson.

Texten nedan skriver jag "i ett stycke" precis som det står i den rekvirerade domen jag nu har i min ägo.

"DOMSKÄL

De händelser varom i målet är fråga ryms inom följande av utredningen klarlagda ram: på eftermiddagen 29.6.1973 befann sig Erik Nilsson tillsammans med en arbetskamrat på resa med rälsbuss från Jokkmokk till Gällivare. Under resan drack de ur två kvartsbuteljer brännvin, som de köpt i Jokkmokk. De anlände till Gällivare järnvägsstation strax efter kl. 17.00. Där möttes de av en arbetskamrat till dem Sven Strålberg, som hörts som vittne i målet på begäran av Erik Nilsson. Strålberg, som inte var nykter, kom från en lägenhet vid Bergmans gatan 17 A i Malmberget, där i varje

fall sedan morgonen 'fest' med en myckenhet brännvin pågick och där händelserna under åtalspunkt 2-3 sedan utspelades. Erik Nilsson begav sig från stationen i sällskap med Strålberg och sin reskamrat till postkontoret i Gällivare, där Strålberg hämtade ut några hundra kronor på en postanvisning. Erik Nilsson inköpte härefter på systembolaget två helbuteljer brännvin åt Strålberg och en helbutelj av samma sort till reskamraten. Strålberg och Erik Nilsson begav sig härefter med de två brännvinsbuteljerna strax före kl. 18.00 i taxi ut mot Porjusvägen, där vid '3:e kilometern' Erik Nilsson själv och hans fader Adolf Nilsson har var sin stuga intill varandra. Adolf Nilsson bor i sin stuga tillsammans med en son medan Erik Nilsson själv ensam disponerar sin. Framkomna till stugorna gick Erik Nilsson tillsammans med Adolf Nilsson och Strålberg in i sin stuga. Adolf Nilsson var då något spritpåverkad. I stugan stannade de alla tre i knapp timmes tid. De drack av den ena brännvinsbuteljen som Strålberg hade med sig. Hur mycket de drack har inte klargjorts men tydligen har något varit kvar i buteljen då Strålberg och Erik Nilsson vid 19.00 tiden i taxi begav sig iväg till lägenheten på Bergmans gatan. Adolf Nilsson gick vid deras avresa med ett dricksglas brännvin, som hållts i åt honom ur Strålbergs öppnade brännvinsbutelj, över till sin stuga. I lägenheten på Bergmans gatan befann sig bland andra Öhman, målsägandena Rova och Skoglund, samt lägenhetsinnehavaren Rolf Forsberg och banarbetaren Åke Jonsson, vilka hörts som vittnen i målet rörande åtalspunkterna 2-3. Även ytterligare manspersoner fanns i lägenheten. Man drack brännvin och spelade kort. Någon "munhuggning" torde ha uppstått mellan Rova och Erik Nilsson medan däremot belägg saknas för att Öhman och Erik Nilsson varit i delo med varandra. Strax före kl. 20.00 avlägsnade sig Öhman och Erik Nilsson tillsammans i en av Öhman beställd taxi från lägenheten. Avsikten med färden var enligt Erik Nilssons uppgift att Öhman skulle skaffa pengar till inköp av mer brännvin. De för först till Ågatan 3 i Gällivare, där Öhmans övervakare bor och av vilken Öhman – fortfarande enligt Erik Nilssons uppgifter – avsåg att låna pengar. Övervakaren var emellertid inte hemma och på Erik Nilssons förslag for de till stugorna vid Porjusvägen där Erik Nilsson räknade med möjligheten att kunna få låna pengar av sin bror. Enligt såväl Erik Nilssons uppgifter som taxichaufförens vittnesmål har sämjan varit god under taxiresan mellan Öhman och Erik Nilsson. Då de kommit fram till stugorna ombads taxichauffören invänta dem för fortsatt återfärd till Bergmans gatan. Öhman och Erik Nilsson gick in i Adolf Nilssons stuga. Erik Nilssons bror hade gett sig ut att fiska och var därför inte hemma. Om vad som utspelat sig vid besöket i Adolf Nilssons stuga föreligger inga andra muntliga uppgifter än Erik och Adolf Nilssons, Adolf Nilsson hörd som vittne. Efter knappt 20 minuter kom, belagt av taxichaufförens vittnesmål, Erik och Adolf Nilsson tillsammans ut ur Adolf Nilssons stuga och begav sig till Erik Nilssons, där Adolf Nilsson stannade, enligt egen uppgift för att övernatta. Erik Nilsson låste ytterdörren utifrån och gick fram till taxin under tillsägelse till chauffören att köra honom tillbaka till Malmberget. Chauffören frågade om icke Öhman skulle följa med men fick till svar att Öhman skulle stanna kvar. I lägenheten på Bergmans gatan befann sig vid Erik Nilssons återkomst de förut omnämnda målsägandena och vittnena. Strax efter kl. 22.00 fick polisen i Gällivare underrättelse av Rolf Forsberg att han ville ha två personer avhysta från sin

lägenhet, Erik Nilsson och Strålberg. Polisen kom till lägenheten 22.15 och utvisade de två nämnda från lägenheten. De bedömdes vara icke så berusade att de behövde omhändertas. Strålberg och Erik Nilsson begav sig enligt sina sammanställande uppgifter till en kvinnlig bekant. Någon timme därefter begav sig Erik Nilsson enligt egen uppgift till Åke Jonsson för att övernatta i dennas lägenhet på Norska vägen i Gällivare. Erik Nilsson hade fått låna Jonssons lägenhetsnyckel i varje fall före polisens ankomst. Åke Jonsson låg kvar i lägenheten på Bergmans gatan. Omkring kl. 06.30 på morgonen uppenbarade sig Erik Nilsson hos en Lars Fredriksson – vittne i målet – som bor på Vassaragården i Gällivare på andra sidan Vassaraälv. Erik Nilsson hade då en rispa i ansiktet och hans skjorta var nedblodad. Han bad att få låna en skjorta av Fredriksson och en cykel för att cykla hem. På Fredrikssons fråga om vad som hänt svarade Erik Nilsson, att han varit i bråk med Öhman. Strax efter kl. 07.00 kom Erik Nilsson tillbaka till Vassaragården. Han talade om att Öhman låg död i stugan. Erik Nilsson ringde polisen – telefonsamtalet är noterat till tidpunkten kl. 07.08 på polisstationen – och anmälde det inträffade. Platsundersökning påbörjades av polisen kl. 08.30. Vid denna konstaterades att Öhman låg död, utsträckt på rygg i Adolf Nilssons kök. Likstelheten hade inträtt”.

Gärningen under 1.

Erik Nilsson har inför tingsrätten berättat: De tre satte sig i köket på var sin stol runt köksbordet. De drack ingen sprit. Erik Nilsson och hans far började tala med Öhman om att denne från Adolf Nilsson under senvåren stulit ett par av Adolf Nilssons slöjdade ljusstakar och även andra ting. Både Erik Nilsson och fadern visste att Öhman stulit sakerna och sålt dem i Luleå. Öhman förnekade energiskt sin skuld. Tönen mellan dem blev ganska het-sig. Öhman slog till Erik Nilsson i ansiktet. Erik Nilsson föll till golvet. Han tror att han svimmade av. När han vaknade till såg han Öhman stå upprätt på golvet. Han reste sig upp och gav Öhman ett knytnävsslag, som nog var kraftigt, i ansiktet. Öhman raglade till och lutade sig framåt. Erik Nilsson slog på nytt med knytnäven mot mellangärdet eller bröstet. Även det slaget var kraftigt. Öhman vacklade emot ena dörren och slog troligen huvudet i denna. Erik Nilsson har vidare för sig att Öhman från dörren kastades mot karmen på kökssoffan, som är av trä. Han kan då ha fått soffkarmen i bröstet. Öhman föll omkull på golvet och kröp omkring där några ögonblick. Sedan hamnade han i ryggläge. Han låg stilla. Erik Nilsson böjde sig ner och tog tag i hans skjorta för att lyfta upp honom. Han märkte då att Öhman var 'avsmullen'. Erik Nilsson trodde icke att det var så farligt och att anledningen till att Öhman låg avsvimmad närmast var följderna av allt det brännvin han druckit. Tillsammans med fadern gick han ut ur stugan. Erik Nilsson gick först, fadern något steg efter. Fadern ville icke ligga kvar i sin stuga för han var rädd att det kunde bli besvärigheter, när Öhman vaknade och fadern var ensam med honom. Fadern föreslog att de skulle låsa dörren till stugan. Detta ville icke Erik Nilsson, som påpekade att Öhman i så fall ju inte skulle kunna komma ut när han vaknade. Erik Nilsson följde fadern till sin stuga, där han lämnade honom och gick in i den väntande bilen. – När Erik Nilsson på morgonen därpå kom hem, träffade han fadern, som

talade om att han varit uppe på natten och gläntat på dörren till sin stuga och sett hur Öhman låg kvar i samma ställning som de lämnat honom på kvällen. Fadern sade, att han trodde att Öhman var död. Erik Nilsson begav sig in i faderns kök. Där såg han Öhman ligga på det sätt fadern beskrivit. Han kände på honom. Han märkte dödsklan. Han blev mycket rädd och begav sig omedelbart tillbaka till Fredriksson för att ringa polisen. Det blod som fanns på hans skjorta, som han lämnat hos Fredriksson, trodde han var från honom själv. Öhmans slag hade nämligen förorsakat en rispa i hans kind som blött.

Adolf Nilsson har berättat: De satt runt köksbordet såsom Erik Nilsson uppgivit. Det blev tal om Öhmans stöld av ljusstakarna. Adolf Nilsson har icke en riktigt klar minnesbild av händelseförloppet, eftersom han var berusad av den sprit han druckit under kvällen – det dricksglas brännvin han fått av Strålberg och sonen vid deras tidigare besök hade han vid sonens och Öhmans ankomst redan druckit ur. Han har emellertid för sig att Öhman, som förnekade stölden, blev ond och slog till Erik Nilsson i ansiktet. Erik Nilsson slog tillbaka mot Öhman, medan båda ännu satt. Öhman ramlade i golvet och svimmade av. Han rörde sig inte därefter.

Adolf Nilsson har i övrigt berättat i överensstämmelse med Erik Nilsson och tillagt: Han lade sig i sonens stuga därför att han var rädd att Öhman skulle bli våldsam, när han kom till liv. Själv vaknade han vid ett-tiden på natten. Han tänkte på Öhman och smög sig ut ur stugan – han vet inte om han gick ut genom ytterdörren eller boddörren – fram till köksdörren på sin stuga. Han öppnade den på glänt och såg genom dörrspringan in i köket. Där låg Öhman, såvitt han kunde se, i samma ställning som han och sonen lämnat honom. Han blev rädd och anade, att Öhman var död.

Om den platsundersökning som verkställdes anser sig tingsrätten böra anmärka, att några direkta tecken på att uppträde ägt rum icke funnits i köket, att där funnits ett träbord, trästolar, varav en något trasig, en träsoffa med avrundade karmar. Vidare har konstaterats att några blodstänk funnits i rummet samt att polisen av Öhmans kläder ansett sig kunna utläsa att Öhman inte rört sig efter det han fallit till golvet.

Genom utlåtande över rättsmedicinsk obduktion av Öhmans döda kropp, avgivet 3.7.1973 av rättsläkaren Milan Vamosi, och vittnesmål av denne är klarlagt att Öhmans död orsakats av ett 'tvärsbrott' på bröstbenet mellan fjärde och femte revbenet med påföljd att 'benspikar' från det brustna bröstbenet trängt in i hjärta och lungor. Vidare framgår av nämnda utredning, att döden måste ha inträtt högst 3-4 sekunder efter det brottet på bröstbenet uppkommit. Vamosi har vidare uttalat att skadorna å bröstbenet och inom bröstkorgen icke rimligen kan ha orsakats av annat än kraftigt yttre våld, utövat medan kroppen legat mot stumt underlag. Han har utslutit möjligheten att skadorna kunnat åstadkommas med ett knytnävsslag och till stöd för sin åsikt härutinnan pekat på – förutom att sådan kraft som betingat skadorna icke torde rymmas i ett knytnävsslag – utseendet av ett

2,5 cm långt och 0,5 cm brett färskt överhudavskrapningsmärke som funnits över skadan på bröstbenet, vilket märke icke kan vara avsatt av knogarna på en knuten hand. Vamosi har för sin del ansett det sannolikt att brottet på bröstbenet orsakats av en kraftig spark eller ett tungt 'tramp' av en skoklädd fot. Han har hävdade att möjligheten av att skadorna orsakats av ett fall – även i förening med en kraftig knuff – mot något föremål torde kunna uteslutas. Av utlåtandet och vittnesmålet må vidare anmärkas, att de skador som enligt obduktionsprotokollet, vartill hänvisas, funnit å Öhmans huvud och ansikte, mycket väl kan ha orsakats av knytnävsslag, dock enligt Vamosis vittnesmål det måste varit fråga om minst två knytnävsslag. Dessa slag har enligt Vamosi varit så kraftiga att de kunnat orsaka medvetlöshet.

Tingsrätten konstaterar först att med all rimlig säkerhet kan uteslutas såväl att de dödliga skadorna tillfogats Öhman senare än vid samvaron i Adolf Nilssons kök som att skadorna är att tillskriva annans handling än Erik Nilssons. På grundval av Vamosis uttalande finner tingsrätten vidare det i målet styrkt att de dödliga skadorna icke tillfogats Öhman genom de tvenne knytnävsslag som Erik Nilsson erkänt sig ha utdelat mot denne och icke heller genom ett eventuellt fall mot bordshörn eller soffkarm utan genom ytterst kraftigt våld som Erik Nilsson riktat mot Öhmans kropp medan kroppen legat på golvet. Även med beaktande av det utövade våldets kraft och av den del av Öhmans kropp mot vilket våldet riktats anser tingsrätten utredningen icke tillåta några andra slutsatser om det uppsåt Erik Nilsson haft vid utövandet av våldet än att han avsett att tillfoga Öhman skada. Vid sådant förhållande kan Nilsson icke dömas för dråp utan endast för misshandel. Misshandeln är med hänsyn till kraften av det våld som utövats att anse som grov. Då Erik Nilssons våld orsakat Öhmans död och Erik Nilsson med hänsyn till våldets art och den kroppsdel mot vilken våldet riktats haft anledning taga risken av Öhmans död i beräkning, är Erik Nilsson skyldig jämvel till vållande av Öhmans död. Vållandet är att bedöma som grovt”.

”PÅFÖLJDSFRÅGAN

Erik Nilsson, som i utlåtandet över den rättspsykiatriska undersökningen icke bedömts ha begått gärningarna under inflytande av sådan abnormitet att den skulle vara att jämställa med sinnessjukdom i brottsbalkens mening samt ej heller vara i behov av vård enligt lagen om beredande av sluten psykiatrisk vård, kan för vad i målet förts honom till last icke undgå ett jämförelsevis långt fängelsestraff. Tidigare Erik Nilsson ådömd skyddstillsyn bör undanröjas och Erik Nilsson nu dömas även för de gärningar som avses med domen å skyddstillsyn”.

I förhöret som gjordes med Kurt Rova även kallad för ”Nalla” den 11 juli 1973 berättar han att han gått i skolan med Öjvind, vilken han kände väldigt väl. Han var även nära bekant med Erik Nilsson hos vilken han även bott under en period av sitt liv. Rova berättar att Erik Nilsson ”kvaddat” med en cykel och slagit sig ganska rejält i huvudet vid fallet (olyckan hände vid midsommartid 1972). Efter denna händelse då Nilsson troligen fick en hjärnskakning, ansåg Rova att han blivit personlighetsförändrad då han

drack sprit. "Det liksom slog om för honom och han blev sned och dum" säger Rova i förhöret. Han berättar också att Erik Nilsson hade suttit i fängelse i två månader och innan han åkte in i fängelset lämnade han nycklarna till sin stuga på Porjusvägen i förvar hos Rova, för att han också skulle se till huset under tiden han var borta. Rova hade sedan i sin tur lämnat nyckeln till Öjvind så att han kunde sitta där i huset och snickra. "Sedan har det blivit något. Det har försvunnit några grejor därifrån, så han var som förbannad både på mig och Öjvind", säger Rova i förhöret. Detta hade tydligen kommit upp till diskussion på kvällen när alla satt samlade vid bordet hos Forsberg på Bergmans gatan. Samma kväll – efter det att han dräpt Öjvind – misshandlade Erik Nilsson både Rova och Bertil Skoglund i Forsbergs lägenhet. Ingen av dem ville väcka åtal emot honom, troligen var de rädda för hans vrede och eventuella vedergällning.

Den 12 juli 1973 sker ett andra förhör med Åke Jonsson där han bland annat berättar att: medan Erik Nilsson satt inne i Ulriksfors, så hade någon slagit sönder fönstret och gått in hans hus. – "Han hade haft som en lucka där hundarna gått in och ut genom, dom hade brutit sönder den också. Jag vet inte om så hade han väl tjuv lånat snöskoterns han också, kört den mot något, så skidan var vind, styret var vint, så det var därför han var förbannad". På frågan om vem det var som hade lånat skotern svarade Jonsson: "-Ja det var. Det törs jag inte svara på riktigt, hur det var. Men Rova var med det vet jag, och jag tror Öjvind var med".

Den 9 juli 1973 förhördes Erik Nilsson bror Evert Nilsson, han berättar att Erik skämdes efter cykelolyckan. – "Tidigare har han varit helt normal. Man kan inte kalla honom tokig på något vis, men han har blivit lite underlig efter olyckan. Sedan efter den här olyckan har han bara blivit värre och värre med supandet. Det har gått i överdrift och han har ju alltid ... och ... Han har legat på sjukhus och varit intagen i Piteå på Furunäset. När han kommit därifrån blev han ... ett fängelsestraff på två månader och fick sitta inne. Han ringde till mig och var normal som man skall vara, men det har han alltid varit när han är nykter men inte när han är full. Då har han varit lite underlig".

Evert Nilsson säger också i förhöret på frågan om vad han tror kan ha utlöst händelsen som ändade Öjvinds liv: -"Jag tror att det är det att Öjvind har stulit och inte velat erkänna och Erik vill ha ett erkännande och visste att Öjvind hade gjort det. Han visste sedan tidigare att Öjvind hade gjort tavlor åt farsan och mot andra sup kompisar. När han inte fick ett erkännande brukar han då när farsan hade sagt att Rova och Rova hade sagt att du har varit hit med bil och hämtat. Då hade Öjvind klappat till Erik och då förstår jag i det läget att Erik inte hade varit beredd på det, att han slog som, ja vad ska jag säga, en reflex. Jag kan förstå honom precis att han blev förbannad om det hade varit en tjej-smäll eller vad det kunde vara".

Den 13 juli förhörde polisen Ingrid Rova (fru till ovan nämnda Kurt Rova). Hon berättade att hon träffat Öjvind 1:a maj 1973, då de varit på första maj fest tillsammans, Ingrid Rova lade vid detta tillfälle ut 20 kronor som

Öjvind sedan blev skyldig henne. Två veckor sedan kom Öjvind hem till henne med anledning av skulden, de satte sig då ned och pratade om lite av varje, Öjvind nämnde då att Erik Nilsson snart skulle komma ut ur fängelset, och då var det lika bra för Öjvind att "gå under jorden" eftersom Erik Nilsson hade sagt: "att han skulle ta bort Öjvind Öhman och Kurt Rova". Öjvind var nykter och hade precis snidat färdigt en trögubbe som han skulle leverera till någon på Domus i Gällivare. Ingrid Rova föreslog att Öjvind skulle dra sig ur supar gänget och istället satsa på sitt träsnideri. Hon fick även den uppfattningen om det Öjvind hade sagt inte var något skämt utan var allvarligt menat. – "Det kändes sedan efteråt som om något låg i luften för Öjvind Öhman försvann från Gällivare och jag hörde att han åkt till ...vaara och satt där och snickrade.

Den 11 juli 1973 förhöordes traktorföraren Kurt Johansson från Malmberget, förhørsledaren frågade om det var sant att han hade hört Öjvind Öhman uttala sig om att han var rädd för Erik Nilsson. Johansson svarade ja på den frågan: -"Ja. Han sade att han kommer att bli mördad, men han sade inte att det var av Erik Nilsson. Det kan jag inte påminna mig". På frågan om hur länge sedan det var sedan det inträffade, svarade Johansson att det var efter nyår. – "Han var ju där 6 veckor" ... "Alltså Öjvind Öhman bodde i Äijävaara i 6 veckor och det var under den tiden? Strax efter nyår?

Ett sista förhör gjordes med förövaren Erik Nilsson som benämner sig själv "träsnidare":

"Nilsson vidhåller det han berättat vid tidigare förhör.

Särskilt tillfrågad uppger Nilsson, att han inte kan påminna sig något utöver det han tidigare berättat om händelsen i faderns kök då han slog ner Öjvind Öhman. Han kan inte påminna sig att han skulle ha sparkat Öjvind eller slagit denne med något tillhygge. Det är dock inte helt otänkbart att han i ilskan kan ha sparkat Öjvind. Däremot tror han inte, att han slagit Öjvind med något tillhygge eftersom han aldrig tidigare då han varit inblandad i bråk använt tillhygge av något slag.

Särskilt tillfrågad om händelsen i Forsbergs lägenhet uppger Nilsson, att han inte kan påminna sig något utöver det han tidigare berättat om besöket i lägenheten. Han kan inte påminna sig att han skulle ha bråkat med vare sig Rova eller Skoglund. Han tycker att om så vore fallet borde han komma ihåg något av händelsen.

Särskilt tillfrågad uppger Nilsson, att inte vid något tillfälle före, under eller efter avtjänandet av fängelsestraffet hotat ta bort eller skada Öjvind Öhman eller Kurt Rova.

Nilsson har under tiden 3 april -3 juni 1973 avtjänat ett två månaders fängelsestraff vid fångvårdsanstalten i Ulriksfors. Under denna tid har Öjvind Öhman tillgripit div. slöjdalster och verktyg från hans fars verkstad samt div. 'prylar' från hans bostad. Den 4 juni 1973 kom han hem från Ulriksfors.

Först dagarna härefter berättade någon – troligen brodern Evert – för honom om tillgreppet. Berättaren nämnde också att Öjvind sålt det tillgripna i Luleå.

Efter hemkomsten träffade han Öjvind första gången tisdagen den 12 juni inne på busstationen i Malmberget. Han kommer ihåg att det var den 12 juni eftersom han samma dag åkte till Jokkmokk där han började sin anställning hos AMS. När han träffade Öjvind hade han några öl med sig. Han bjöd också ett par öl åt Öjvind. Han, Öjvind och några andra män satt under cirka en timmes tid inne på busstationen och pratade med varandra. Vare sig han eller Öjvind nämnde något om tillgreppet. Från Malmberget åkte han till Gällivare. Samma dag åkte han sedan med bil från Gällivare till Jokkmokk. Härefter träffade han Öjvind nästa gång fredagen den 29 juni i Forsbergs lägenhet i Malmberget. Varken under vistelsen i lägenheten eller under taxifärden till hemmet vid Porjusvägen nämnde han eller Öjvind något om tillgreppet. Det var först när han och Öjvind satt tillsammans med fadern runt köksbordet i faderns kök och pratad som han första gången frågade Öjvind om tillgreppet. I samband härmed uppstod bråket mellan honom och Öjvind”.

Utifrån informationen jag har fått från domen och förhören vet jag inte vad jag skall tro... Är det sant att Öjvind stal slöjdalster och verktyg m.m. av Adolf Nilsson? Såldes han sedan dessa alster i Luleå? Jag kanske kan förstå Erik Nilssons handling, utifrån en inre vrede som pyrde över att fadern hade blivit bestulen, till den under alkoholpåverkan grova misshandeln han utövade på Öjvind. ”Där spriten går in går vettet ut” och har man dessutom s.k. ”dåligt ölsinne” kan vad som helt hända... Innerst inne vill jag inte tro att Erik Nilssons avsikt med misshandeln var att med uppsåt döda Öjvind, de hade ju känt varandra sen barndomen och varit goda vänner under många år. Men hatet och ilskan hos Erik Nilsson kan ha grott under ännu längre tid än den som nämns ovan, kanske hade han retat upp sig på Öjvind i några andra saker som hänt i deras gemensamma umgänge, och då blev händelsen med stölden ”tändstickan under bomben” och han släppte fram all sin vrede emot Öjvind genom att slå och sparka och ”trampa” på honom till dess han kände sig ”nöjd”. Innan han lämnade Öjvind i faderns kök avslutade han misshandeln med att tömma sin blåsa – pissa på Öjvind som låg på golvet.

Erik Nilsson dog för några år sedan i prostata cancer.
Han föddes den 18 augusti 1944 i Gällivare, föräldrarna hette: Adolf Nilsson född den 8 mars 1901 och Judit Aurora Andersson född den 20 mars 1920.

Övriga vittnen och nämnda personer:

Sven Strålberg, född den 15 maj 1933 i Jukkasjärvi, adress: Bromagatan 30 i Kiruna. Vågarbetare vid AMS i Jokkmokk. När han dog den 21 maj 1977 var han frånskild och bosatt i Kävsjö i Värnamo.

Egon Fredriksson, född den 25 mars 1934 i Gällivare, död i september 1993 bosatt på Gällivarevägen.

Rolf Nilsson (Erik Nilssons bror) född den 4 september 1945. Möjligen i livet än idag...

Bertil Skoglund (även kallad Pekka), född den 27 juni 1933 i Gällivare, död den 21 december 1977 bosatt på Bergsgatan 12 A i Järna.

Kurt Rova, född den 9 december 1937 i Malmberget, död den 16 september 1986 på Lasarettsgatan 61 A i Gällivare.

Rolf Forsberg (lägenhetsinnehavare på Bergmans gatan) född den 17 december 1947, numera bosatt i Trollhättan.

Åke Jonsson, född den 17 oktober 1936 i Jokkmokk, död den 21 juni 2001 i Murjek Jokkmokk.

Erik Adolf Nilsson (Erik Nilssons far) född den 8 mars 1901 i Gällivare, död den 21 november 1979 på Hedgården i Gällivare.

Evert Nilsson (bror till Erik Nilsson) född den 12 december 1938 i Norrbärke i Dalarna, död den 27 december 1999 på Österlånggatan 4 i Malmberget.

Kurt Johansson, född den 27 oktober 1941, numera bosatt i Örnsköldsvik.

Ingrid Rova, född den 21 december 1955, jag kan inte finna henne någonstans idag...

Hur gärna skulle jag inte ha velat vara med vid dessa förhör, bara för att få en bild av den person som Öjvind var innan han dog. Hade han sjunkit väldigt långt ned i sin sjukdom? Var han en tjuv? Hur var han som "kompis", kunde man lita på honom? VEM VAR HAN? – MIN PAPPA...

Från det han föddes 1937 till dess han dog 1973 (36 år) kom det och gick olika personer ut och in i hans liv – precis som det gör för oss alla andra; hur många av dessa okända människor blev utsatta för svikna löften och andra tråkiga händelser från Öjvinds sida? Hur många av dem bär för alltid med sig ett ljusst minne av honom? Självklart gjorde han människor illa, det är ju oundvikligt att inte göra detta under livets gång, går det att förlåta honom för detta?

– "Hon kommer till dig när hon är redo att möta dig", var de ord som min farbror Östen Öhman sade till Öjvind när de vid något tillfälle nämnde mig – hans bortadopterade dotter. Jag hann aldrig bli redo, tiden var för kort... Men idag är jag redo att både möta min fars ande, hans historia och min egen sorg över att hans liv blev så kort och svårt; samt även min sorg över att vi aldrig fick tillfälle att mötas som far och dotter.

Om det finns någon som läser denna berättelse och har något att tillföra denna eller bara vill säga mig några ord, maila mig då på mailadressen: christina.berglund57@gmail.com

Under tidsperioden 1957-1979 fick de personer som dömdes till fängelsestraff i Gällivare-Malmberget avtjäna straffet på fångvårdsanstalten i Ulriksfors som ligger i Strömsund i Jämtland. Jag tror att Öjvind också var intagen där minst en gång innan han dog.

1 oktober 1957 transporterades de första fångarna till Ulriksfors. Anstalten var en öppen anstalt som hade plats för 132 fångar. På dagarna arbetade de intagna inne på snickeriet med att tillverka hus eller så var de ute i skogen och högg timmer. Vintertid kunde det vara över 60 interner som arbetade inne i snickeriet. Tillsammans med AMS (Arbetsmarknadsstyrelsen) utbildades svarvare, fräsare och svetsare. Anstalten lades ned den 30 juni 1979 och de fångar som fanns kvar i Ulriksfors skjutsades vidare till Härnösand.

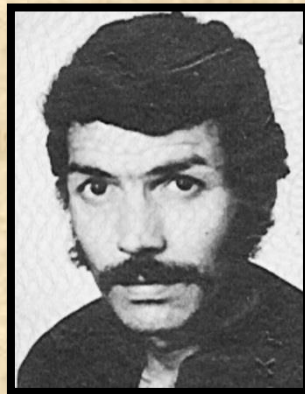
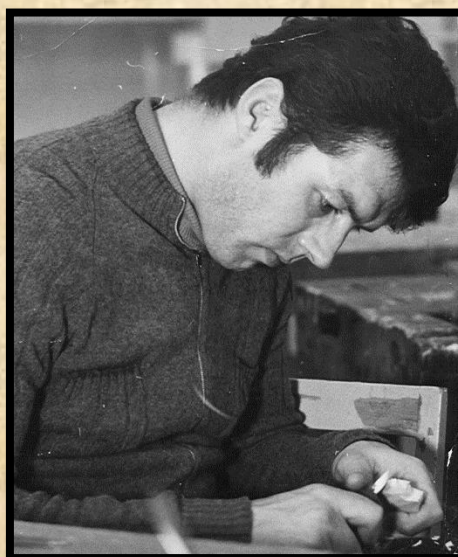

Bild från det ID-kort som min farbror Östen Öhman fick med sig i de tillhörigheter han tog han om efter Öjvinds död.

Träsnidaren Egon Öjvind Öhman (1937-1973).

Ester dog 1972 och Öjvind 1973, deras gemensamma grav på kyrkogården i Malmberget där jag lämnade några blommor.